

Danielin kirja – numero seitsemänkymmentäkaksi

*Profeetallinen yhdistyminen: Muinaisen Israelin jakautumisesta
Yhdysvaltojen loppuun*

Jeff Pippenger
2024-02-05

Jerobeamin kapinan todistus on myös muinaisen Israelin jakautumisen historia kahdeksi kansaksi. Kymmenestä heimosta muodostunut pohjoinen valtakunta tunnettiin nimellä Israel tai toisinaan Efraim, ja eteläinen valtakunta tunnettiin nimellä Juuda. Hesekielin aikana valtakunta oli jo monien vuosien ajan ollut kahtena valtakuntana, ja luvussa kolmekymmentäseitsemän Hesekielille annettiin profetia, joka osoitti, että nuo kaksi valtakuntaa tulisivat jälleen yhdeksi kansaksi. Tuo profetia täyttyi maapetona tunnetun vallan (Yhdysvaltojen) varhaisessa historiassa ja täyttyy lopullisen kerran Yhdysvaltojen lopussa, sillä Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alulla.

Jerobeamin kapina aikana, jolloin Israel jakautui kahdeksi valtakunnaksi, kuvaa kapinaa Yhdysvaltojen alussa ja myös Yhdysvaltojen lopussa. Kapina Yhdysvaltojen alussa ja lopussa sisältää kahden valtakunnan liittymisen yhteen. Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku, kuten näissä kirjoituksissa on toistuvasti lainattu sisar Whiten kirjoituksista, kuvaa kahta kutsua seurakunnille. Ne kaksi kansaa, jotka liittyvät yhteen sunnuntailakikriisiin hetkenä, ovat sataneljäkymmentäneljätoista ja Jumalan toinen lauma, joka on yhä Babylonissa.

Kaksi kansaa, jotka yhdistettiin milleriläisessä historiassa, olivat Juuda ja Efraim. Ne yhdistettiin, kun kumpaakin valtakuntaa vastaan erikseen kohdistuneet vihastukset päättyivät ensin vuonna 1798 ja sitten vuonna 1844. Sana ”vielä” Hesekielin kirjan luvussa kolmekymmentäseitsemän antaa meille varmuuden tästä sovelluksesta. Sana ”vielä” merkitsee sitä, että sanan ”vielä” jälkeen seuraava sanoma asetetaan sen sanoman yläpuolelle, joka edelsi sanaa ”vielä”.

Ja Herran sana tuli minulle jälleen, sanoen: Ja sinä, ihmislapsi, ota itsellesi yksi sauva ja kirjoita siihen: Juudalle ja israelilaisille, hänen kumppaneilleen; ota sitten toinen sauva ja kirjoita siihen: Joosefille, Efraimin sauva, ja koko Israelin huoneelle, hänen kumppaneilleen. Ja liitä ne toinen toiseensa yhdeksi sauvaksi, niin että ne tulevat yhdeksi sinun kädessäsi.
Hesekiel 37:15–17.

Hesekiel soveltaa profeetallista toiston ja laajentamisen periaatetta sanoessaan: ”Lisäksi”. Hesekielin tulee ottaa kaksi sauva, toinen Juudalle ja toinen Efraimille, ja asettaa kahdella sauvalla havainnollistettu profetia edellisen profetian päälle. Edellinen profeetallinen havainnollistus alkoi jakeessa 1, kun Hesekiel vietiin kuolleiden, kuivien luiden laaksoon.

Herran käsi tuli minun päälleni, ja Herra vei minut ulos Hengessään ja asetti minut keskelle laaksoa, joka oli täynnä luita. Ja hän kuljetti minua niiden ohi ympäriinsä; ja katso, niitä oli

hyvin paljon avonaisessa laaksossa; ja katso, ne olivat ylen kuivia. Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, voivatko nämä luut tulla eläviksi? Minä vastasin: Herra, Herra, sinä tiedät sen. Niin hän sanoi minulle jälleen: Ennusta näistä luista ja sano niille: Te kuivat luut, kuulkaa Herran sana. Näin sanoo Herra, Herra näille luille: Katso, minä annan hengen tulla teihin, ja te tulette eläviksi. Ja minä panen teihin jänneet, annan lihan kasvaa teidän päällenne, peitän teidät nahalla ja annan teihin hengen, ja te tulette eläviksi; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra. Niin minä ennustin, niin kuin minua oli käsketty; ja ennustaessani kuului ääni, ja katso, tapahtui vavistus, ja luut liittyivät toisiinsa, luu luuhunsa. Ja kun minä katselin, katso, niihin tuli jänneitä, ja liha kasvoi niiden päälle, ja nahka peitti ne päältä; mutta niissä ei ollut henkeä. Silloin hän sanoi minulle: Ennusta tuulelle, ennusta, ihmislapsi, ja sano tuulelle: Näin sanoo Herra, Herra: Tule neljästä tuulesta, sinä henki, ja puhalla näihin tapettuihin, että he tulisivat eläviksi. Niin minä ennustin, niin kuin hän oli minua käskennyt, ja henki tuli heihin, ja he tulivat eläviksi ja nousivat jaloillensa, ylen suuri sotajoukko. Sitten hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nämä luut ovat koko Israelin heimo. Katso, he sanovat: Meidän luumme ovat kuivuneet, ja toivomme on mennyt; me olemme hukassa. Sentähden ennusta ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minun kansani, minä avaan teidän hautanne ja noston teidät ylös haudoistanne ja vien teidät Israelin maahan. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä avaan teidän hautanne, minun kansani, ja noston teidät ylös haudoistanne. Ja minä annan Henkeni teihin, niin että te tulette eläviksi, ja sijoitan teidät omaan maahanne; ja te tulette tietämään, että minä, Herra, olen puhunut sen ja tehnyt sen, sanoo Herra. Hesekiel 37:1–14.

Jo näiden artikkelien aivan alusta lähtien olemme osoittaneet, että kuolleiden luiden laakso edustaa Jumalan kansaa viimeisinä päivinä ja että neljän tuulen sanoma, joka saa heidät nousemaan jaloilleen suurena sotajoukkona, on Keskiyön huudon sanoma, joka tunnistaa Islamin kolmanneksi Voi-huudoksi. Sisar White tunnistaa luut Jumalan kansaksi.

”Lasken kynäni kädestäni ja kohotan sieluni rukoukseen, että Herra puhaltaisi luopiokansansa päälle, joka on kuin kuivat luut, jotta he saisivat elää.” General Conference Bulletin, 4. helmikuuta 1893.

Olemme aiemmissa artikkeleissa osoittaneet, että profeetallinen sanoma, joka yksilöi 18. heinäkuuta 2020, oli virheellinen ja että tuo väärä julistus merkitsi ensimmäisen pettymyksen ja viivytyksajan alkamista kymmenen neitsyen vertauksessa. Vaikka ajan julistus oli oikeutettu milleriittien aikana, vuoden 1844 jälkeen ei enää milloinkaan ollut tuleva toista aikaan ripustettua sanomaa. Kun Future for America esitti 18. heinäkuuta 2020 koskevan julistuksen, he luisuivat takaisin sellaiseen historiaan, jossa ajan julistus oli hyväksyttävää, ja näin tehdessään he tekivät syntiä, ja heidät surmattiin suuren kaupungin kadulla Ilmestyskirjan luvussa yksitoista. Kuolleina kadulla he tarvitsivat sitten ylösnousemuksen, niin kuin kaksi todistajaa kolmen ja puolen päivän jälkeen.

”Kuivien luiden päälle täytyy puhaltaa Jumalan Pyhän Hengen, jotta ne voisivat tulla toimintaan, ikään kuin kuolleista ylösnousemuksen kautta.” Bible Training School, December 1, 1903.

Aikaisemmissa artikkeleissa olemme osoittaneet, että neljän tuulen sanoma, joka herättää henkiin kaksi todistajaa, on kolmannen voi-huudon islamin sanoma ja että tämä sanoma on viimeisten päivien keskiyön huudon sanoma. Hesekiel sanoo: ”vielä”, ja näin tehdessään hän osoitti, että sen historian aikana, joka havainnollistaa keskiyön huudon julistamista, kaksi sauvaa, joista toista edustaa Efraim ja toista Juuda, oli yhdistettävä yhteen ja niiden oli tultava yhdeksi kansaksi. Vertaus kymmenestä neitsyestä täyttyy viimeisinä päivinä ”kirjaimellisesti”, niin kuin se täyttyi milleriläisessä historiassa. Sillä ajanjaksolla, jolloin keskiyön huuto täyttyi milleriläisessä historiassa, ja jälleen viimeisten päivien täyttymyksessä, ”kaksi sauvaa” yhdistettiin ja tullaan yhdistämään yhdeksi.

Nämä kaksi sauvaa edustivat muinaisen Israelin pohjoista (Efraim) ja eteläistä valtakuntaa (Juuda). Olemme myös osoittaneet, että Elia oli William Millerin esikuva ja että kuivuuden kolmen ja puolen vuoden aikana Elia oli mennyt Sareptan lesken luo.

Ja Herran sana tuli hänelle, sanoen: Nouse ja mene Sarpatiin, joka kuuluu Sidonille, ja asu siellä; katso, minä olen käskennyt siellä olevan leskivaimon elättää sinua. Niin hän nousi ja meni Sarpatiin. Ja kun hän tuli kaupungin portille, katso, leskivaimo oli siellä kokoamassa puita; ja hän huusi hänelle ja sanoi: Tuo minulle, minä pyydän, vähän vettä astiassa, että saisin juoda. Ja hänen mennessään hakemaan sitä hän huusi hänelle ja sanoi: Tuo minulle, minä pyydän, kädessäsi palanen leipää. Ja hän sanoi: Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, minulla ei ole leivonnaista, vaan ainoastaan kourallinen jauhoja ruukussa ja vähän öljyä astiassa; ja katso, minä kokoan kahta puuta, mennäkseni sisään valmistamaan sen itselleni ja pojalleni, jotta söisimme sen ja kuolisimme. Ja Elia sanoi hänelle: Älä pelkää; mene ja tee, niin kuin olet sanonut; mutta valmista siitä minulle ensin pieni leipäkakku ja tuo se minulle, ja tee sitten itsellesi ja pojallesi. Sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Jauhoruukku ei tyhjene eikä öljyastia ehdy siihen päivään saakka, jona Herra antaa sateen maan päälle. Ja hän meni ja teki Elia sanan mukaan; ja hän sekä Elia että hänen perheensä söivät monta päivää. 1. Kun. 17:8–15.

Kohdan ”monet päivät” ovat ne kolme ja puoli vuotta, joiden ajan Ahab etsi Eliaa, ja ne kuvasivat paavillisen vainon tuhatta kahtasataa kuuttakymmentä vuotta. Paavillisen vainon ”monista päivästä” Jeesus sanoi:

Ja ellei noita päiviä lyhennettäisi, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään. Matteus 24:22.

Sisar White samaistaa Jeesuksen lausuman ”nuo päivät” suoraan paavillisen vainon ajanjaksoon.

”Seurakunnan vaino ei jatkunut koko 1260 vuoden ajanjakson ajan. Jumala lyhensi armossaan kansaansa kohtaan heidän tulisen koetuksensa ajan. Ennustaessaan seurakuntaa kohtaavan ”suuren ahdistuksen” Vapahtaja sanoi: ”Ja ellei niitä päiviä lyhennettäisi, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.” Matteus 24:22. Uskonpuhdistuksen vaikutuksesta vaino saatettiin päätökseen ennen vuotta 1798.” Suuri taistelu, 266, 267.

Ne ”monet päivät”, joiden aikana leski piti Eliaa yllä, olivat myös ne ”monet päivät” paavillista vainoa, joista Daniel puhui.

Ja ne kansan keskuudessa, joilla on ymmärrystä, opettavat monia; kuitenkin he kaatuvat miekkaan ja liekkiin, vankeuteen ja ryöstöön, moniksi päiviksi. Ja kun he kaatuvat, heitä autetaan vähäisellä avulla; mutta monet liittyvät heihin mielistelyin. Ja muutamat niistä, joilla on ymmärrystä, kaatuvat, jotta heitä koeteltaisiin ja puhdistettaisiin ja valkaistaisiin lopun aikaan asti; sillä se on vielä määrättyyn aikaan. Daniel 11:33–35.

”Lopun aika”, joka jakeissa on myös ”määrätty aika”, oli vuosi 1798, ja se merkitsi paavillisen vainon päättymistä, niin kuin sitä oli esikuvallisesti kuvannut Elia Sareptan lesken luona. Tuossa kertomuksessa leski, joka edusti naimatonta seurakuntaa, samastettiin Ilmestyskirjan kahdennessatoista luvussa erämaassa olevaan seurakuntaan. Hän keräsi kahta puuta, ei yhtä puuta eikä kymmentä puuta, vaan kahta puuta. Hesekielin tuli ottaa kaksi puuta, yksi Israelin pohjoista valtakuntaa varten ja yksi Israelin eteläistä valtakuntaa varten, ja liittää ne yhteen tehdäkseen niistä yhden puun. Nuo molemmat valtakunnat olivat olleet hajallaan kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta, mutta Jumalan lupaus oli, että Hän kokoaisi ne. Nainen keräsi ne kaksi puuta, jotka oli määrä liittää yhteen, ja hän teki niin ”siihen päivään asti, jona Herra antaa sateen maan päälle”.

Se päivä, jona Herra lähetti ”sateen”, yksilöi milleriittihistorian keskiyön huudon, joka saavutti päätöksensä 22. lokakuuta 1844, jolloin liiton Sanansaattaja äkisti tuli temppeliin, jonka Hän oli pystyttänyt vuodesta 1798 (ensimmäisen vihatuksen loppu) aina 22. lokakuuta 1844 asti (viimeisen vihatuksen loppu). Tänä ajanjaksona täyttyi keskiyön huudon sanoma, jota Hesekielin kuvaus luulaaksosta edustaa, kun pohjoisen ja eteläisen valtakunnan kaksi sauvaa liitettiin yhteen muodostamaan yksi kansa, jolla on yksi kuningas; sillä 22. lokakuuta 1844 Kristus tuli Isän eteen ja vastaanotti valtakunnan.

”Kristuksen tuleminen meidän ylimmäisenä pappinamme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, sellaisena kuin se tuodaan esiin Danielin kirjassa 8:14; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, niin kuin se esitetään Danielin kirjassa 7:13; ja Herran tuleminen temppeliinsä, josta Malakia ennusti, ovat kuvauksia samasta tapahtumasta; ja tätä esittää myös yljän tuleminen häihin, jonka Kristus kuvasi vertauksessa kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, 426.

Kristus sai valtakunnan 22. lokakuuta 1844, kuten Danielin kirjassa osoitetaan.

Minä näin yöllisissä näyissä, ja katso, ikään kuin Ihmisen Pojan kaltainen tuli taivaan pilvien kanssa ja saapui Vanhaikäisen tykö, ja hänet tuotiin hänen eteensä. Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, niin että kaikki kansat, kansanheimot ja kielet palvelisivat häntä; hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei katoa, ja hänen valtakuntansa on sellainen, joka ei häviä. Daniel 7:13, 14.

Kun Hesekielin kaksi sauvaa liitetään yhteen, heillä on yksi kuningas yllänsä.

Ja minun palvelijani Daavid on oleva heidän kuninkaansa, ja heillä kaikilla on oleva yksi paimen; ja he vaeltavat minun oikeuksieni mukaan ja noudattavat minun käskyjäni ja tekevät niiden mukaan. Ja he asuvat maassa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille, jossa teidän isänne ovat asuneet; ja he asuvat siinä, he ja heidän lapsensa ja lastensa lapset iankaikkisesti; ja

minun palvelijani Daavid on oleva heidän ruhtinaansa iankaikkisesti. Hesekiel 37:24, 25.

Kaikki profeetat ovat yhtä mieltä keskenään, ja kuningas Daavid on Kristus, joka tuli Isän eteen 22. lokakuuta 1844 ja sai valtakunnan, joka oli koottu yhteen Israelin kahdesta sauvasta, Israelista (pohjoinen valtakunta) ja Juudasta (eteläinen valtakunta). Näiden kahden valtakunnan hajotus päättyi niiden neljäkymmenenkuuden vuoden aikana, jotka ulottuivat vuodesta 1798 vuoteen 1844, kun Kristus pystytti temppelin, joka oli autioitettu ja tallattu maahan. Kun Hän oli pystyttänyt temppelin, Hän tuli sitten äkisti temppeliinsä liiton sanansaattajana, Malakian kolmannen luvun täyttymykseksi. Hesekiel on samaa mieltä tämän tosiasian kanssa, sillä kaikki profeetat ovat yhtä mieltä keskenään.

Ja minun palvelijani Daavid on oleva heidän kuninkaansa, ja heillä kaikilla on oleva yksi paimen. He vaeltavat minun oikeuksissani, noudattavat minun käskyjäni ja tekevät niiden mukaan. Ja he saavat asua maassa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille, missä teidän isänne ovat asuneet; siinä he saavat asua, he itse ja heidän lapsensa ja lastensa lapset iankaikkisesti. Ja minun palvelijani Daavid on oleva heidän ruhtinaansa iankaikkisesti. Ja minä teen heidän kanssaan rauhanliiton; se on oleva iankaikkinen liitto heidän kanssaan. Minä asetan heidät sijoillensa, teen heidät lukuisiksi ja asetan pyhäkköni heidän keskellensä iankaikkisesti. Minun asumukseni on myös oleva heidän kanssaan; minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Hesekiel 37:24–27.

Kristus on se, joka rakentaa temppelin.

Ja puhu hänelle sanoen: Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, mies, jonka nimi on Vesa; ja hän on puhkeava esiin sijaltansa, ja hän rakentaa Herran temppelin. Niin, hän rakentaa Herran temppelin; ja hän kantaa kunnian, ja hän istuu ja hallitsee valtaistuimellansa; ja hän on oleva pappi valtaistuimellansa; ja rauhan neuvo on oleva heidän molempainsa välillä. Ja kruunut tulevat Helemille ja Tobijalle ja Jedajalle ja Henille, Sefanjan pojalle, muistoksi Herran temppeliin. Ja kaukana olevat tulevat ja rakentavat Herran temppelissä, ja te tulette tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt minut teidän tykönnne. Ja tämä tapahtuu, jos te ahkerasti kuulette Herran, teidän Jumalanne, ääntä. Sakarja 6:12–15.

Kristus on VESA, ja Hän ilmaisi, että jos he hajottaisivat Hänen temppelinsä, Hän pystyttäisi sen kolmessa päivässä; siihen juutalaiset vastasivat, että temppelin rakentamiseen oli kulunut neljäkymmentäkuusi vuotta.

Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: Minkä merkin sinä näytät meille, koska teet näitä? Jeesus vastasi ja sanoi heille: Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä kolmessa päivässä pystytän sen. Niin juutalaiset sanoivat: Tätä temppeliä on rakennettu neljäkymmentäkuusi vuotta, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä? Joh. 2:18–20.

Kristus puhui tässä kohdassa ruumiistaan, mutta kaikki profeetat puhuvat enemmän viimeisistä päivistä kuin niistä päivistä, joissa he elivät. Kristuksen ylösnousemus kolmantena päivänä kuvasi kuolleiden luiden ylösnousemusta Pyhän Hengen vuodatuksen aikana keskiyön huudossa. Sade, joka on Elian todistuksen aiheena, ilmeni hänen vastakkainasettelunsa huipentumassa Baalin ja Astarten profeettojen kanssa. Silloin osoitettiin, että Elian Jumala oli tosi Jumala ja myös että Elia

oli tosi profeetta.

Ensimmäisen pettymyksen saapuessa tuli ilmeiseksi, että protestanteista oli tullut vääriä profeettoja, kuten Baalin ja Astarten profeetat esikuvallisesti osoittavat. Viipymisen aika alkoi silloin, ja se johti Keskiyön huudon sanomaan, joka johti siihen, että Kristus tuli äkisti temppeliinsä. Keskiyön huuto on kuvattuna Hesekielin sanomassa, joka nostaa luut ylös mahtavaksi sotajoukoksi. Lisäksi tuona aikana (neljäkymmentäkuusi vuotta) nämä kaksi sauvaa oli liitettävä yhteen, jotta syntyisi yksi kansa, jolla olisi yksi kuningas.

Ja Herran sana tuli minulle jälleen sanoen: Ja sinä, ihmislapsi, ota itsellesi yksi sauva ja kirjoita siihen: Juudalle ja israelilaisille, hänen tovereilleen. Ota sitten toinen sauva ja kirjoita siihen: Joosefille, Efraimin sauva, ja koko Israelin heimolle, hänen tovereilleen. Ja liitä ne toisiinsa yhdeksi sauvaksi, niin että ne tulevat yhdeksi sinun kädessäsi. Ja kun sinun kansasi lapset puhuvat sinulle sanoen: Etkö ilmoita meille, mitä tarkoitat näillä? sano heille: Näin sanoo Herra Jumala: Katso, minä otan Joosefin sauvan, joka on Efraimin kädessä, ja Israelin sukukunnat, hänen toverinsa, ja liitän ne hänen kanssaan, Juudan sauvan kanssa, ja teen niistä yhden sauvan, ja ne ovat yksi minun kädessäni. Ja sauvat, joihin kirjoitat, olkoot sinun kädessäsi heidän silmäinsä edessä. Ja sano heille: Näin sanoo Herra Jumala: Katso, minä otan Israelin lapset pakanakansojen seasta, minne he ovat menneet, ja kokoan heidät joka puolelta ja vien heidät omaan maahansa. Ja minä teen heidät yhdeksi kansaksi maassa, Israelin vuorilla, ja yksi kuningas on oleva heidän kaikkien kuninkaansa. Eivätkä he enää ole kaksi kansaa, eivätkä enää milloinkaan jakaudu kahdeksi valtakunnaksi. Eivätkä he enää saastuta itseään epäjumalillaan eivätkä iljetyksillään eivätkä millään rikkomuksillaan, vaan minä pelastan heidät kaikista asuinsijoistaan, joissa he ovat syntyä tehneet, ja puhdistan heidät. Ja niin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa. Hesekiel 37:15–23.

Ne kaksi sauvaa, joita leski kokosi ennen Elian sadetta keskiyön huudon aikana, olivat Israelin pohjoinen ja eteläinen valtakunta, jotka oli hajotettu ja jotka oli määrä koota yhdeksi kansaksi 22. lokakuuta 1844, jolloin esikuvantäyttymyksellinen sovituspäivä alkoi, sillä lupaus oli, että tuolloin Jumala ”puhdistaa heidät”. Puhdistus, joka edusti tutkivaa tuomiota, alkoi tuolloin. Tuo kahden sauvan kokoaminen on ymmärrettävä oikein, sillä Jumala havainnollistaa aina asian lopun sen alulla.

Vuosi 1844 oli Israelin kahden valtakunnan loppu, sillä niistä oli silloin tullut yksi valtakunta, hengellinen Israel, ja siitä lähtien niiden tuli olla vain yksi kansa. Tätä historiaa kuvasi alkuhistorian tapahtuma, jolloin niistä oli tullut kaksi kansakuntaa; tämä on kertomus Jerobeamin kapinasta.

Jerobeamin väärennetyn jumalanpalvelusjärjestelmän historia täytyy niin ikään havainnollistaa hänen valtakuntansa loppuvaiheessa. Aaronin kapina muinaisen Israelin alussa ja Jerobeamin kapina pohjoisen valtakunnan alussa edustavat vuoden 1863 kapinaa, ja vuosi 1863 ymmärretään selvästi vasta silloin, kun myös Jerobeamin valtakunnan loppu, sellaisena kuin sitä kuvaa kahden sauvan yhteen liittäminen, asetetaan vuoden 1863 päälle. Vasta silloin nähdään selvästi, että vuotta 1863 edustaa sukupolvi, joka pystytti kiivaudenkuvan.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Mutta tämä kuivien luiden vertauskuva ei koske ainoastaan maailmaa, vaan myös niitä, joita on siunattu suurella valolla; sillä hekin ovat kuin laakson luurangot. Heillä on ihmisen muoto, ruumiin rakenne; mutta heillä ei ole hengellistä elämää. Mutta vertaus ei jätä kuivia luita pelkästään yhteen liitetyiksi ihmishahmoiksi; sillä ei riitä, että jäsenissä ja piirteissä on sopusuhtaisuutta. Elämän hengen on tehtävä ruumiit eläviksi, jotta ne voisivat seistä pystyssä ja syöksyä toimintaan. Nämä luut edustavat Israelin heimoa, Jumalan seurakuntaa, ja seurakunnan toivo on Pyhän Hengen eläväksi tekevä vaikutus. Herran on puhallettava kuivien luiden päälle, jotta ne eläisivät.

Jumalan Hengen on elävöittävine voimineen oltava jokaisessa ihmisvälikkäpaleessa, jotta jokainen hengellinen lihas ja jänne olisi toiminnassa. Ilman Pyhää Henkeä, ilman Jumalan henkäystä, omatunto vaipuu turtumukseen ja hengellinen elämä menetetään. Monilla, joilta hengellinen elämä puuttuu, on nimensä seurakunnan kirjoissa, mutta niitä ei ole kirjoitettu Karitsan elämän kirjaan. He voivat olla liittyneitä seurakuntaan, mutta he eivät ole yhdistyneet Herraan. He voivat olla ahkeria tietynlaisten velvollisuuksien täyttämässä, ja heitä voidaan pitää elävinä ihmisinä; mutta monet kuuluvat niihin, joilla on ”nimi, että elät, mutta olet kuollut”.

”Ellei sielu aidosti käänny Jumalan puoleen; ellei Jumalan elämänhenkäys virvoita sielua hengelliseen elämään; elleivät totuuden tunnustajat ole taivaasta syntyneen periaatteen johtamia, he eivät ole syntyneet siitä turmeltumattomasta siemenestä, joka elää ja pysyy iankaikkisesti. Ellei heidän ainoa turvansa ole Kristuksen vanhurskaus; elleivät he jäljittele Hänen luonnettaan ja tee työtä Hänen hengessään, he ovat alastomat, heillä ei ole yllään Hänen vanhurskautensa viittaa. Kuolleet pannaan usein käymään elävistä; sillä ne, jotka omien käsitystensä mukaan toteuttavat sitä, mitä nimittävät pelastukseksi, eivät ole sellaisia, joissa Jumala vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen oman hyvän tahtonsa mukaan.”

”Tätä luokkaa kuvaa hyvin se näky, jonka Hesekiel näki laaksosta, joka oli täynnä kuivia luita.” Review and Herald, 17. tammikuuta 1893.